

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računano se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za o znanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jeterkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tisku.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 23. julija.

Kakor druge evropske države, povečuje Rusija vedno svojo vojsko in je deloma pomika proti zapadu, kakor da bi slutila, da jo bode najprej rabila ondu, kjer biva njen dobri stari prijatelj Nemec. Vsakdo se še spominja, koliko so poročali razni listi o pomnoženju ruskih čet na Poljskem in kaka nevarnost preti zaradi tega Evropi. Ruski listi nam tega neso prikrivali celo organ vojnega ministerstva „Ruski Invalid“ je to priznal, opravičujoč tako pomnoženje s tem, da Avstrija in Nemčija tudi kopičita vojake ob meji.

Tedaj se je sploh mislilo, da ne bode več dolgo, da pride do boja mej Rusija in Nemčijo ali Avstrijo. To so morali verjeti tudi v Berlinu, ker sicer bi svetu ne bili razkrili vsebine pogodbe, ki se je sklenila mej Avstrijo in Nemčijo, ki je naperjena proti Rusiji. S tega časa se je v političnem oziru marsikaj premenilo, vojna proti ruskemu rublju je nehala in v Berlinu je zavlada silno rusoljubje. Pa tudi v Peterburgu so se začeli kazati jako prijazne Nemcem, posebno za novega nemškega cesarja kažejo velike simpatije. Ob Sprevi in ob Nevi govori se o stoletnem prijateljstvu, ki je vladalo mej Nemčijo in Prusijo in ki se ima sedaj z nova utrditi in ponoviti.

A nekaj se pa ni spremenilo, če tudi listi na to ne obračajo več take pozornosti. Vsakdo bi sodil, da bode sedaj Rusi, ko so zavladali tako dobri odnošaji z Nemčijo umaknili polke, katere so bili pomaknili na mejo, v sredino svoje države. A nič takega ne čujemo. Vsi dotični polki so še na Poljskem, preje se je kateri na novo poslal v to pokrajino, nego pa kateri odpoklical.

Tudi se še vedno delajo utrdbe, nedavno so dodelane baš okolu Varšave, novi vojaški magacini se grade in prirejajo in generali še vedno ukrepajo, kako se bode uredilo zalaganje vojske ob vojni. To vse so stvari, ki nikakor neso pripravne koga preveriti, da evropski mir stoji res tako trdno.

Če tudi se je s tem vojska precej pomnožila da so se lokalni batalijoni spremenili v rezervne batalijone in vse potrebno ukrenilo, da se v vojski ti batalijoni nakrat povekšajo v polke, in da se je za Kavkaz tudi razširila veljava vojaškega zakona,

vender so sklenili v Peterburgu še bolj povekšati vojno silo.

Te dni se je s carskim ukazom povekšalo število vojaških novincev za nič manj nego petnast tisočin vojna, dolžnost pa podaljšala za tri leta. S to naredbo se je pomnožila ruska vojna sila nakrat za blizu jeden milijon vojakov. Res, da se število vojakov ne bode nakrat za toliko pomnožilo, a še le v teku let, toda vsekako je to ogromna pomnožitev ruske vojne sile. Vseh vojakov bodo Rusijo sedaj imela na razpolaganje v vojni 5.750.000 mož, več torej nego Avstrija in Nemčija vkupe. To bodo vsi v orožji izurjeni možje

Ker po ruskih zakonih se smejo pritegniti možki, katerih sicer neso vzeli k vojakom, a vendar neso popolnem nesposobni, k narodnemu opolčenju, katero bode o vojni prevzelo vojaško službo doma, bodo se torej skoro vsi omenjeni vojaki poslali na bojišče.

Res da utegne nekaj mož ostati le na papirji, a vsekako je to ogromna vojaška sila in tem pomembnejša, ker s tem pač vojne priprave če neso končane. Prebivalstvo Rusije se pa tudi tako hitro množi, da ni dvojbe, da bode mogoče take naredbe tudi izvesti.

Sedaj še res manjka železnic, a tudi v tem oziru se bode preskrbelo. Baš v Rusiji se nove železnice tako hitro grade, kakor malo kje in čez katic pet ali k večjemu deset let tudi v tem oziru ne bode nedostatika in lahko bodo hitro premikali in redno preskrbovali svojo ogromno vojsko.

Čemu pa tako oboroževanje? Dobro se hočejo pripraviti za isti čas, ko bode se reševalo orijentsko vprašanje, kar morda ne bode več tako dolgo. V Peterburgu vedo, da le tedaj se bodo zmedene orijentske zadeve zanje ugodno razvozljale, če bode njih vojska dovolj silna. Nikakor neso voljni plodu vseh dosedanjih prizadevanj in žrtev prepustiti komu družemu.

Rusija dobro pozna svojo velikansko zgodovinsko nalogo in nikdar je še ni spustila izpred oči. Res da je semtertja kaj storila, kar se na videz ni strinjalo s to veliko zgodovinsko nalogo, a v resnici bilo je vender vse njeno delovanje dosledno in odločno. Neuspehi in intrige je nikdar neso odvrnili od tega, da bi se bila odrekla svojemu poklicu.

Zaradi tega smo pa tudi trdno preverjeni, da tudi potovanje nemškega cesarja v Berlin ne bode premenilo dosledne ruske politike.

Mrznja do slovenskega uradovanja in njeni nasledki.

Zopet nam je na znanje prišel slučaj, glede katerega nas veže častnikarska dolžnost, da ga priobčimo.

Na spodnjem Štajerskem je sodišče sicer že čisto blizu jezikovne meje, a ipak stanujejo skoro izključno Slovenci v tem okraji. Pri tem sodišči je slovenska uloga še bila vrnena; v dotičnem slovenskem okraji, ki je že porodil več veljakov, umrje trden kmet brez vsega dolga, zapustivši vdovo in 4 otroke, ki so že vsi dorasli in polnoletni; jeden izmej teh je tudi učen jurist, ki je v stanu zupuščinsko razpravo sam dokončati tako, da ustreza postavi, kar posebno v tem slučaju ni bilo težko, ker je zadostovalo zapriseženo pripoznanje in lastna cenitev zupuščinske mase. Udeleženci so glede prevzetja in izplačitve dednih deležev jedini; instrument (pismo) se naredi v slovenskem jeziku zavoljo tega, ker neso vsi dediči nemščine zmožni, se od vseh podpisše, ker ugaja njihovej volji in izroči sodnji. Ta vsprejme spis in pošlje izkaze pristojbinskemu uradu, kjer se čez nekaj časa plača pristojbina. Z ozirom na to, ker nekatere sodnije na spodnjem Štajerskem zmatrajo slovensko uknjižbe kot nezakonite, je bilo toliko previdnosti treba, da se načrt sodnega prisojila, brez katerega lastninska pravica zupuščinskega prejemnika ne more v javni knjigi uknjižena biti, sestavi v nemškem jeziku. To se tudi zgodi; kakor bodemo pozneje videli, je bila tu previdnost jako umestna. Potem, ko je pristojbina plačana, dobi notar zupuščino v roke, da jo ponovi (zur Reassumirung). Udeleženci gledajo, kaj to pomeni; pisatelj zupuščinske obravnave ni stanoval doma, nego precej daleč proč. Njegov brat in zupuščinski prevzetnik gre notarja vprašat, kaj in kako. Ta mu začne govoriti, da zupuščina ni prav narejena, da mora popravljena biti; da mu imena katastralnih občin v našem jeziku neso dopadala, umeje se samo ob sebi. K novej zupuščinski razpravi izučen pravnik, si v svesti, da je z najboljšo

LISTEK.

Slike kazaške.

Dedič sable Kazaka Štepana Žurbe.

Česki napisal E. Jelínek; poslovenil Podvidovsk.
(Dalje.)

Ljudstvo na Kozačini pripoveduje, da je živel nekje pri njih Kazak Štepan Žurba — „molodec“ časten in junašk, in legenda o njem je vredna, da jo čujete. S te in one strani Dnepra pripovedujejo stari Kazaci še dandanašnji, kako slaven in razumen človek je to bil. Bodi si Turek, bodisi Tatar, dosti da je bil nasprotnik in Kazak Žurba je že sekal — čudovito. Poganske glave so padale pod Žurbim mečem kakor v igri. A on je prišel iz vsakega boja zdrav in nepoškodovan. Hoteli so ga za to narediti esavlom, starejšino, da celo tisočnikom, toda Kazak Žurba ni hotel. Dobro je storil, ker ako bi bil tisočnik, bil bi prisiljen, držati se reda, a tako je bil svoboden kakor vihar na stepi. To mu je bilo ljubše. Ali Žurba je bil tudi časten človek in sreča njegova se ni hranila z nobenimi čarodejstvi. Saj

je imel sablo, oblastno sablo in ta ga je vedno in povsod branila nezdod. In to sablo je častno dobil v vlast. Glejte! Žurba je jahal nekaj po Ukrajini in, dospelši do nekega jarka, začul je stokanje. Zlezel je s konja in se spustil do tega „barjaka“. Gleda in vidi Kazaka — sivega, sivega kakor golob, obstreljenega, potolčenega, posekanega, in poleg njega — ubitega konja. Tu je umirajoči Kazak, opazivši Žurbo, povzdignil glavo in izpregovoril: „Čuješ, dobri človeče, ako imaš dušo krščansko, nesi me iz tega jarka, pokoplji me na ravnini in postavi nad menoj križ: da bom pokopan, kakor krščen. Za to ti dobro platim. Tu vzemi to sablo; ni imenitna radi zlatega obrobja, niti radi dragega kamenja, marveč po tem, da se temu, ki pojde ž njo v boj, ne treba bati smrti — razven ako bi sedemkrat kroglja druga za drugo proklala prsi njegove...“ To rekši, poslovil se je Kazak od sveta in naglo umrl.

In Žurba je storil, kakor si je ta človek želel. Nesel ga je iz prepada, s sablo mu izkopal jamo, in v njo pokopal ranjenega Kazaka. Pomolil je pa nad mogilo in iz zlomljene sulice Kazaške naredil križ, kateri je z železno ostrino zapičil v zemljo.

H križu privezal bel robec, da bi krščanski človek vedel, da pod to mogilo leži Kazak. Slednjič si je vzel sablo in odjahal.

Takoj po tem ni bilo po vsej Ukrajini slavnejše sable in znamenitejšega sokola od Štepana Žurbe. Od daleč so prihajali ljudje občudovat to čudotvorno ostrino, ali nihče ni pogodil, od kod da je. Kadarkoli se je Žurba bojeval, vselej se je izsekal, a nobenkrat ni izgubil glave. In tako se je bojeval srečno in slavno do dvajset let, da se je i ta sablja njegova poznata „oškrbila“. Tu je imel zopet jedenkrat iti na sovražnike. Premislil se je in pustil staro oškrbljeno sablo — doma. Žena mu je to branila in svetovala, naj bi sablo ne pustil, ali Žurba ni bil takšen Kazak, ki babe posluša. Ni hotel poganskih Turkov piliti, hotel je sekati! In v to mu stara sabla ni več zadostovala. Sédel je torej na konjiča in jahal v boj z ino sabljo. Da! Stara žena in stara sabla sta vender le najzvetejši prijateljici. — Prišel je v boj. Kakor bo vrgel se je na neverce, izgubil v njih gnječji — toda ni se več vrnil k ženi. Takrat so ubili Kazaka Žurbo!

Tako vidite, da ni bilo s to sablo le kar tako in da nesem mogel biti nezveden izvedeti iz ust

vestjo sestavlja rapuščinski spis — o tem pričuje tudi to, da se je na korist soudeležencev zadovoljil samo s polovico dednega deleža — ni prišel, ker se mu absolutno poprava ali obnovljenje zapuščinske razprava ni potrebna zdela. Popravki so bili v istini dozdevne, namišljene vrednosti, kar se je potem izrecno poudarjalo. Stranka je morala vsled tega notarju stroške plačati in zapuščinska razprava se je zavlekla na več mesecev, tako da je žena prejemnika zapuščine začela sumničiti, da boče učen jurist in brat druge dediče prevariti in jih oškodovati; ta sum bil je dozdevno tudi opravičen, ker je notar prepričati skušal, da obravnava ni prav narejena, da bi bil on bolje naredil itd., čeravno se udeleženci razen jurista, ki ni bil prisoten, izrekli, da cela nagodba ustreza njihovi volji, njihovi želji.

Prišlo bi bilo do krutega obiteljnega sovraštva, da ni jurist tako pameten, da se na tako sumničevanje še oziral ni. Pomislimo pa še to, ako bi bil načrt prisojilne listine v slovenskem jeziku sestavljen, bi sovraštvo mej obitelj bilo neizogibno; kajti manj učeni udeleženci bi zvedeli od sodnije in notarja, da slovenska uknjižba ni veljavna; torej je tisti, ki je slovenski prisojilen list sestavil — slepar; ker kaj tacega naredi. To je naravna logika prostaka, ki vse rad verjame, sploh rajši verjame, kakor misli. Tako daleč smo torej prišli!

Ne vemo, kako daleč je v tem slučaju segala animoznost okrajne sodnije do slovenskega zapuščinskega zapisnika; ne vemo tudi, kako daleč je segala pohlepnost notarja za zaslužek; ne vemo tudi, kako daleč je segala manjša izbraženost dotičnih udeležencev, da neso mogli z večjo energijo odvrniti vse insinunacije, kakor da bi jih hotel opehariti brat, pravnik in pisatelj dotičnega slovenskega zapisnika, ki jim je iz drage volje odstopil polovico svojega dednega deleža. To pa vemo za gotovo, da je učeni pravnik energično protestoval proti takemu postopanju, kazoč na to, da se s tem indirektno seje sovraštvo mej obitelj — samo zavoljo slovenskega zapisnika, katerega menda niti sodnija, niti notar razumela nista. Čujemo praviti, da bode dotični pravnik obelodanil to zanimivo razpravo v „Slovenskem Pravniku“, ker sta sodnija in beležnik postavo z dne 23. maja 1883 tolmačila tako, kakor da mora stranka, ako se je po pomoti pri napravi novih zemljiških knjig kaka parcela napisala v posestni last druge uloge, na lastne stroške si dati odpisati to parcelo, kar je očividno neumestno; kajti če bi ta postava to nameravala, ne bi dotičnim zapisnikom priznavala prostosti kolektivne (vide §. 3 te postave); ta postava ne obtežuje soglasja gruntne knjige s katastrom, nego nasprotno, ona ga olajšuje, ker priznava prostost kolektivnosti.

Ta slučaj jasno kaže, kaj se vse stori — iz mrznje do slovenskega uradovanja. Namesto da bi se prostaki, nevešči postav, poučevali, pa se ščuje in še celo seje sovraštvo mej obitelj, ne glede na to, da se zapuščinska razprava tako zavleče, da stranke postanejo nezaupne proti uradu, proti svoji rodbini, da celo tudi proti samemu sebi.

Razvidno je iz tega slučaja, kako temeljito se bo še moralo uradniško osebje na Spodnjem Štajerskem spremeniti, ako hočemo doseči ravnopravnost na Spodnjem Štajerskem. To je pristna ilu-

stracija za govor dr. Ferjančiča v državnem zboru, pristna ilustracija za pravne odnošaje, za pravne razmere na Spodnjem Štajerskem pod Wasser-Heinricherjem. Čitamo, da gospod minister baron Pražak potuje po Galiciji; bo li došel kedaj tudi na — Štajersko. Justus.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 23. julija.

Avstrijskemu in ogerskemu državnemu zboru predložila se bode, ko se snideta, predloga o spremeni konzulskega sodstva. Dosedanje določbe so bode toliko spremenile, da se bodo prizivi proti odločbam konzulskih sodišč, takojčih se ogerskih državljanov, morali pošiljati pomorskemu sodišču na Reko ali pa Peštanskemu sodišču. Dosedaj je o vseh prizivih proti razsodbam konzulskih sodišč imelo odločevati Tržaško deželno, oziroma pomorsko sodišče, kar se ve da Ogrom ne ugaja.

Nemški listi so napravili velik hrup zaradi tega, da se je general Kuhn prestavil v disponibiliteto. Na vse načine proslavljajo zmognosti tega generala. Vidi se pa, da jim ni toliko na tem ležeče, da bi vojski ostal nadarjen general, temveč hočejo iz tega napraviti politično vprašanje. Omenja se, da sta nadvojvoda Albrecht in baron Filipovič ravno v takej starosti kakor Kuhn, pa vender še služujeta. Govori se, da je bil Kuhn nasprotnik Rusije in velik častitelj nemštva, ter se je moral umakniti, ker so zavladale v nekaterih višjih krogih nemštvu nasprotno ideje.

V letošnjem zasedanju dalmatinskega deželnega zbora se je pokazala lepa sloga mej Srbi in Hrvati. Nemški listi trdijo, da je Djakovski vladika Strossmayer posredoval mej hrvatskimi in srbskimi vodjama, kar se nam zdi neverjetno. Srbi in Hrvati so se sporazumeli, da se hočejo skupno boriti proti italijanskemu življu, potezovati se, da se nemščina izrine iz vseh uradov in odpravi nemška vojaška šola v Zadru. Kakor „Srbski List“ zatrjuje, bodo v bodočem zasedanju še jednega Srba volili v deželni odbor, tako da bode ta v deželnem odboru dva Srba, drugi pa Hrvati.

Vnanje države.

Kralju Milanu marsikaj ne gre po volji. Na dejal se je, da bode cerkev brez vseh ovir ločila zakon s kraljico Natalijo in da bode srbski narod vse mirno gledal, Europa pa še pritrjevala temu, da se je tako rešil ruskega upliva. Prišlo je pa drugače. Cerkvena oblastva skušajo stvar zaleči. Še sedaj ni rešeno vprašanje, ali ima o ločitvi zakona odločevati sinoda ali duhovski konsistorij. Zatrjuje se, da bode najmanj še šest tednov minulo, predno se bode mogla ločitev dognati. Narod je močno nevoljen zaradi kraljevega postopanja. Bati se je ustaje. Več političnih vodij in kraljičin priateljcev so že zaprli. Javno mnenje v Evropi pa tudi največ obsoja kralja Milana in postopanje njegovo. Vse to je pa nekda že toliko uplivalo na kralja, da že premišljuje, če ne bi bilo bolje, da pusti vso stvar na miru.

Po nemških listih bili smo posneli vest, da knez črnogorski odpotuje iz Pariza v Peterburg. Iz Cetinja se pa sedaj javlja, da knez ni niti nameraval letos pohoditi Peterburga, temveč še vrne še ta teden v Črnogoro.

Listi z veliko točnostjo popisujejo vse slavnosti, vršeče se povodom sestanka ruskega carja in nemškega cesarja. Pomenljivo je, da pri velikem obedu ni bilo napitnic. Listi trdijo, da je car slab govornik in torej ne mara nikomur napivati in so se baš zaradi tega napitnice opustile. Morda je pa temu še kak drug vzrok. Ruski listi večinoma poudarjajo simpatije ruskega naroda do nemške dr-

žave in njenega vladarja. Seveda vse to naudušenji ne prihaja popolnoma iz srca, temveč je tudi nekoliko akt uljudnosti dogosta ruskega carja. V Berlinu so pa že zginile vse sanguinčne nade, katere so stavili na ta sestanek. Oficijozni organi zopet začenjajo napadati Rusijo, sicer sedaj še le v obliki polemike z ruskimi listi. Tako „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ odgovarjajoč „Moskovskim Vedomostim“ naglašja, da ta sestanek je le akt kortozije, in se ne bode zaradi tega nemška politika nič spremenila. Še celo naredba, da se ruski vrednosti papirji ne smejo rabiti za nalaganje sirotinskih glavnice, se ni preklicala.

Po poslednjih poročilih iz Pariza je general Boulanger popolnoma ozdravel in zopet bodo lahko začel svoje agitacije in vznemirjaval francoski narod. Morda se mu kmalu posreči, kako prilezti v zbornico. Ker se Nemcem ne bodo spolnile nade, katere so stavili v sestanek v Peterburgu, bode to dobro sredstvo Boulangerju za agitacije. Lahko bode zopet trdil, da bi Rusi sklenili zvezo s Francozi, ki bi poslednji le dobili kako stalnejšo vlado.

Po poročilih, katere so dobili Italijani iz Afrike, so mohamedanski Sudanci v februarju letošnjega leta otepli godžamskega kralja Tekla Haimnota, vazala abesinskega kralja sem si je le težko otel življenje. Fanatični Sudanci so hitro prodirali dalje in vzeli ter požgali Gondar, ter se napotili proti Debra Taboru, kjer navadno stoluje Njeguš. Abesinski kralj je hitro z vso vojsko, katero je imel pripravljeno proti Italijanom, odriinl na jug proti Sudancem. Pa še vse to bi ne bilo nič pomagalo, da ni šoanski kralj Melinek prihitel na pomoč in Sudancev nazaj zavrnil. Na bojišči je bilo 10,000 Sudancev, ki so bili oboroženi z Remingtonovimi puškami. Abesinci so pa imeli do 100,000 vojakov, katerih je pa le 20,000 imelo puške, pa še tiste so bile stare sisteme. Neugodne razmere na jugu prisilile so Abesince, da so morali pustiti Italijane pri miru.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 21. julija. [Izv. dop.] V „Slov. Narodu“ smo čitali, da je pritisk v Ljubljanski gimnazij tolik, da se bode najbrže moralo odbiti kakovih 40 dijakov. Poznamo bolest starišev, ki vidijo, da so njihovemu nadarjenemu sinu zaprta vrata do višjega izobraževališča. Zato pa ne zapodemo, da učeča se mladež samo v Ljubljano tako zelo pritiska.

Ni samo lokalni patriotizem povod, da opozarjamo slovenske stariše na gimnazij v Rudolfovem. Posebno v zadnjem času izborne učne moči, lepa okolica in zdrav zrak so pogoji, ki so pri mladem človeku velike važnosti. Življenje samo pa je morebiti najceneje v vseh slovenskih mestih. Zato bi bilo pametno, da bi stariši, ki neso morebiti navezani na tujo podporo, katere se v številnejem mestu seveda laglje pridobi, ozirali se na ta gimnazij ter na ta način mnogim drugim omogočili ustov v Ljubljanski gimnazij.

Cesarska slavnost v Logatci

dne 22. julija.

Po vseh krajih širnega našega cesarstva praznovala se bode letos z velikim sijajem presvetlega cesarja štiridesetletnica, povsod pojavljala se bode narodov zaeta udanost in velika naudušenost za millega vladarja, a malokje tako zares sijajna, kakor v prijetnem in probujenem Logatci, kjer so oblastva v lepi harmoniji s prebivalstvom, z združenimi si-

sivega lirnika, kako je postal Ulas dedič slavnega Štepane Žurbe.

Zgodilo se je to zelo čudovito, sam lirnik ogrinjal je svoje pripovedovanje z dosti skrivnostnim zagrinjalom. In zgodilo se je to tako!

„Ko je bil Ulas dete“, pravil mi je lirnik, „skrival se je na večer na peč, a spal ni po navadi inih detet, marveč je poslušal željno, kar so si starejši ljudje tam drug drugemu pripovedovali. Tu je slišal mnogokrat o junaškem Štepanu Žurbi in o njegovej sabli, ki se je pozneje v spanji njegovim mladim očem prikazovala. Tudi babica mu je često pripovedovala o tej sabli — tem česteje, čim bolj je Ulas ljubila in čim bolj je bila osvedočena, kako rad poslušja Ulas o tej sabli. Izprašal je neredko zvedavo, kam je Žurbova sabla prešla, in ko so mu nekaj preprosto rekli da se je izgubila (rekli so mu to gotovo le zato, da bi se ostalih vprašanj kazačkovih iznebili), zamislil se je Ulas globoko. Mislil je ondaj Bog ve kaj.

Drugega dne izginil je Ulas, kakor bi bil padel v vodo. Kakor bi ga bile Rusalke ugrabile! Sli so ga iskat pastirji in kazačke, toda zaman. Ni ga bilo na pašniku, niti na stepi, niti pri vodi. Zaja-

dovala je mali z batkom, da je izgubila lepega kazačka. . . . Šestega dne privede neki kazak nenadoma Ulasa. Našel ga je nekje v stepnih jarkih, mnogo vrst oddaljenih od domačih koč. Ali vem je bil ta Ulas zdelan! Sub, kakor bi ne bil ves teden ničesar použil, razven kake koreninice grenkih stepnih trav. . . .“

„No in . . .“

Zamahnišči z roko in pokimavši z glavo nadaljeval lirnik za nekaj časa: „Tako je bilo! Mati in ‚batko‘ sta poljubovala najdenega Kazačka, ali očitala sta mu, kar je storil. Tu je Ulas zaplakal in prvokrat rekel, da je marljivo iskal Žurbovo sablo. Ali to sablo mora Ulas najti, in ne počiva poprej, dokler je ne najde. Prehodil bo Ulas vse stepe, vso Ukrajino in stoprv, ko jo najde, povrne se v njegovo dušo pokoj in mir.“ To je rekel Ulas z odličnim glasom a iz deškega njegovega telesa so se glasile te besede polne moške volje in kazaške resnobe! Prestrašili so se teh besed in mati in ‚batka‘, vsi Kazaci in Kazačke te vasi so se čudili. In glej! Jedva se je Ulas znova pokrepčal in je mogel znova hoditi — izginil je zopet! Ali takrat ga ni privedel nazaj noben dober Kazak. Vsi so ga

iskali, ali nihče ga ni našel. Stoprv po dveh nedeljah, baš v noči, ko je na stepi že počel vihar cviliti in bučati, vrnil se je Ulas v rodno koč — še bolj zdelan nego prvokrat. Takrat je ‚batko‘ že skrbno zmajal z glavo in mati je zalila z rosnim potokom solz sinka, ki je bil zdelan, da ga na ni bilo poznati. Ulas je oboel na smrt . . . ali Gospod ljubi takove Kazake! Ulas je prišel polagoma zopet k močem, ko je jedva prva rudečica pobarvala upadlo njegovo obličje, objel je, ‚matuško‘ in reče s solzami v očeh, poln žalosti in tožnosti: Glej, ‚matuška‘, ‚batuška‘, zopet moram hitro iti iskat Žurbine sablje?“

Ustrašili so se! Mati je poslala ‚batka‘ k starejšim te občine, da bi se posvetoval z njimi, kaj storiti, kako Ulasa varovati vročice. To je bilo za rana. ‚Batko‘ je šel k starejšim bratom, toda vrnil se je stoprv na večer. Mislite si! ‚Batko‘ ustovpivši v mračno sobo, nameril je najpoprej k sinku. Položivši pa na njegovo podglavnico staro, z rjo pokrito sablo in poljubivši ga, reče: „Tu imaš, sinko, Žurbino sablo! Ne treba se ti po stepi pehati za njo.“

(Dalje prih.)

lami" storila vse, da se dostojno proslavi imenitni ta dan.

Dohajali so nam razni dopisi o tej slavnosti, dobivali smo obširne vspele, obečalo se nam je jako veliko, ja prišedši včeraj v Logatec bili smo vender še zelo presenečeni. Pričakovali smo mnogo, videli pa še veliko več, nego se je obečalo, videli smo slavnost, ki bi bila mnogo večjim krajem na čast, in katera se je vršila v tako uzornem redu, da so celo osebe iz nasprotnega nam ostroga izjavljale se, da tako lepe slavnosti še neso videle.

Nebo samo bilo je slavnosti Logaški naklonjeno. Dočim je v Ljubljani razsajala nevihta in dež lil v debelih curkih, bilo je v Logatci lepo vreme in jarko solnce obsevalo je mnogobrojne trobojnice in črno-žolte zastave, s katerimi so bile jako obilno okrašene vse hiše in mnogobrojne goste iz Ljubljane, Idrije, Cerknice, Vrhnike, Postojine, Borovnice, Loža, Planine, Zagorja, Razdrtega, Črnega Vrha, Hotedršice, Rovt, Ilirske Bistrice in iz drugih krajev.

Dasi so bile vse hiše, kakor že omenjeno, bogato okrašene z zastavami, ulice pa z mlaji in zelenjem, je vender vse daleč presegal slavnostni prostor, ki je bil uprav krasen. Jako prostoren travnik ograjen je bil na vse strani z drevesci, na njem pa je bilo zasajenih par stotin vitkih in visokih drogov, na katerih so ob lahnej sapi plapolale raznobarvne mornarske zastave vseh evropskih držav. Bil vam je to gozdič samih krasnih zastav, katere je za ta dan blagovoljno posodil avstrijski „Lloyd“, bil je to živopisen slikovit prizor, kakeršnega ni lahko kje videti.

Na slavnostnem prostoru samem bil je razen tega ličen oder za godbo in pevce, oder za govornike, za banket pa velikanski salon okusno in elegantno prirejen. Veli. kozolec opazil in opletel se je z zelenjem in smerečjem ter razširil z velikanskimi „Lloydovimi“ plahkami v temnozeleno krasno obednico, odičeno s kipom cesarjev in raznimi emblemi in grbi. Čestitati moramo Logatčanom na tem delu in smelo trdimo, da kaj boljšega niti Ljubljana ne zmore.

Kakor je bil slavnostni prostor krasen, tako točno in precizno vršil se je jako obširni program. Vse se je razmotavalo, kakor na vrhovi in gospodje odborniki skrbeli so izborni, da je bila vsa slavnost celotna in vse točke v pravi zvezi, da je navzlic veliki množici, broječi gotovo 6000 ljudij, vladal sistematičen red, da je vsakdo bil na določenem mestu, k čemur so seveda veliko pripomogle požarne brambe iz Postojine, Cerknice, Vrhnike, Vrda, Rakeka, Velikega Otoka in iz Logatca samega, kakor tudi veteranski kor iz Idrije (70 mož), vsega vkupe nad 300 uniformovanih ognjegascev in veterani. Ognjegasci držali so se sploh jako dobro, neprijetno pa nam je bilo nemško poveljevanje požarne brambe Vrhniske in Otoške, dočim smo pri požarni brambi Postojinski z veseljem opazili, da se je v tem oziru hvalevredno popboljšala.

Domače stvari.

— (K sokolskim slavnostim) oglašeni je že z vseh strani naše domovine mnogo odposlanstev. Sploh so te napovedane slavnosti silno vzbudile zanimanje za Ljubljanskega „Sokola“, ki je najstarejše telovadno društvo na slovanskem jugu in ki ima odličnih zaslug za narodno probujanje.

— (Gospa Hočevarjeva na Krškem) darovala je za mestno hiralnico hišo, ki je vredna do 10.000 gld. Dalje je darovala 20.000 gld. za samostalni župniji na Krškem, 30.000 gld. pa za 12 ustanov za Krške siromake.

— (Prva Ljubljanska podružnica sv. Cirila in Metoda.) „Na dan 21. julija t. l. sklicani občni zbor prve Ljubljanske podružnice družbe sv. Cirila in Metoda ni bil sklepčen; radi tega sklicuje se drugi občni zbor v četrtek dne 26. julija 1888 ob 6. uri zvečer v čitalniški pevski sobi.

— (Družbe sv. Cirila in Metoda podružnica na Brdu) ima svoj letni zbor v četrtek dne 26. t. m. ob 3. uri popoldne v Slaparjevi krčmi v Lukovici.

— (Stritarjevih zbranih spisov) izšel je 53 suopit. Vsebina: Hudi stric. (Konec.) — Oče za sina. — Popotna pisma.

— (Matura na gimnaziji Ljubljanski) Osmošolcev bilo je letos 47, izmed njih se je zrelotni izpit zglasilo jih 45, katero število se je pozneje skrčilo na 38. Izmed teh je 8 prestalo izpit

z odliko, 20 dobilo jih je spričevalo zrelosti, 7 je „upognenih“ za 2 meseca, 2 pa za jedno leto.

— (Šola v Dobrempolji) praznovala bo 40letnico cesarjevo v torek 24. julija s sledečim vspeledom: 1. O 1/2 8. zjutraj zbere se šolska mladina v šoli. Ob 8. uri poda se z učiteljstvom v cerkev, naprej koraka učenec z zavito zastavo. 2. Gosp. dekan in čast. kanonik D. Skubic iz Ribnice blagoslovi novo šolsko zastavo. Gospa Gaudia, kumica pripne bele-modre in rudeče trake z zlatim napisom „1848. Fran Josip I. 1888.“ 3. Peta maša. Učenci pojo cesarsko pesen. 4. Po maši korakajo učenci z razvito zastavo v šolo. V šoli deklamovanje in petje. Obdarovanje učencev s knjižico „Naš cesar“ in pogostitev.

— (Vabilo k ljudski veselici,) katero napravi Mengeška občina v zvezi s šolo in krajnim šolskim svetom, bralnim društvom in godbeno družbo Mengeško v proslavo štiridesetletnega vladanja Njega veličastva presvetlega cesarja Fran Josipa I. v nedeljo dne 29. julija 1888 na velikem trgu v Mengši. Program: Na predvečer, v soboto, o 1/2 9 uri se začne slavnost z razsvetljavo hiš; po Mengši gre godba, na hribu se zapalijo kresovi mej streljanjem s topiči. 2. V nedeljo zjutraj ob 4. uri napravi godba búdnico. 3. Ob 10. uri slovesna sveta maša v farni cerkvi z zahvalno pesmijo. 4. Po popoldanski službi božji odidejo vsi šolski otroci z godbo in zastavo iz šole na slavnostni prostor, kjer bode slovesen sklep šolskega leta. 5. Zagóde in zapoje se cesarska himna. 6. Slavnostni govor ima č. g. Anton Koblar. 7. Prednaša se Mengeška cesarska himna z godbo in petjem; zložil g. Bernh. Degischer. 8. Obesijo se novi trakovi na šolsko zastavo po ogovoru na otroke, katerega ima gospod graščak Mih. Starè. 8. Deklamacije in petje šolarjev. 10. Razdelitev šolskih daril. 11. Pogoščenje šolarjev z jedili in pivom. 12. Vrstita s godbo in petje. S pevskim zborom Mengeškim iz prijaznosti sodeluje Kamniška „Lira“. 13. Javna tombola. (Do bitki v denarjih.) 14. Prosta zabava. 15. Zvečer o mraku umetni ogen in strel. K tej slavnosti uljudno vabi Odbor.

— (Konkurz) je napovedal Simon Jagodič, trgovec v Veliki Dolini.

— (Razpisana) je služba učitelja in vodje na jednorazrednici v Begunjah na Gorenjskem. Plača 450 gl. 30 gl. priklade in prsto stanovanje. Prošnje do 25. avgusta t. l. — Dalje je razpisana služba učitelja v Mehovem. Plača 400 gld., priklada 30 gld. in stanovanje. Prošnje do 15. avgusta.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Iz Radovljice 23. julija. Deželni glavar grof Thurn ob 4 1/2 uri popoldne umrl.

Krasnoje Selo 22. julija. Včeraj bila pred cesarjem Viljemom velika vojaška parada katerej je poveljeval veliki knez Vladimir. Pri paradi je bilo 60 1/2 batalijona, 51 eskadronov in 168 kanonov. Ob 11. uri popoldne prišla je visoka gospoda, carica v kočiji, oba cesarja s spremstvom na konjih. Vojaške godbe zavisirale so prusko himno, na kar se je pričelo običajno defilovanje. Vojaštvo steklo si je priznanje in pohvalo. Po paradi bil je v carskem pavilijonu zajutrek, h kateremu so bili povabljeni tudi vojaški poveljniki. Car Aleksander napil je cesarju Viljemu, kateri je odgovoril v ruskem jeziku. Slavnost bila je končana ob 2. uri popoldne.

Petersburg 22. julija. „Journal de St. Petersburg“ govoreč o slavnostih v Petrovem dvorcu poudarja popolno soglasje obeh vladarjev in občinstva, prihajajočega v nešteti tolpah, da prisustvuje svečanostim. To daje sestanku zgodovinski pomen. Ako je vladarjev soglasje pristni izraz mnenja narodovega, to se sme s polnim zaupanjem računati na prijateljske razmere, katere so baš sedaj tem večjega pomena, ker so gotovo jamstvo splošnega miru, katerega ves svet želi.

Levov 22. julija. V kleti trgovca Hübnerna razletel se je sod s trpentinovim oljem. Trinajst osob teško ranjenih.

Rim 22. julija. „Italie“ najodločneje zanikava, da bi ministerski predsednik Crispi letos potoval v Karlove Vare. Ostal bode v Rimu, ker vnanja in notranja politika zahteva to prisotnost njegovo.

Peterhof 23. julija. Včeraj po cerkvenem opravilu zajutrek pri carji, sprehod. Zvečer „gala-diener“, velikanska razsvetljava parka. Ob 11. uri odhod v Krasnoje Selo, kjer so danes vojaške vaje.

Pariz 23. julija. V departementu Ardèche izvoljen opurtunist Beaussier z 42.000 glasovi. Boulanger dobil 25.000 glasov.

Narodno-gospodarske stvari.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Konec.)

XIX. Zbornični tajnik poroča še konečno o pravih pomočniškega zbora zadrage rokodelskih obrtov v sodnjem okraji Ložkem. Ko je poročevalec predlagal, da se naslov dovede v sklad s pravili zadruge in tako-le stilizuje: „Pravila pomočniškega zbora tistih pomočnikov, kateri so v delu pri zadruzi rokodelskih in dopuščanih obrtov davčnega Ložkega v Loži“, omenil je preuredbe §§ 1, 2, 3, 4, 8, 9, 10, 11, 12 in 13 ter predlagal: zbornica naj se v zmislu tega poročila izjavi pri slavni c. kr. deželni vladi. — Predlog se vspejme jednoglasno.

XX. O dopolnilnih volitvah zbornice za leto 1887 in o volitvi predsednika in podpredsednika smo že poročali, in je treba le omeniti še natančen uspeh teh volitev ter jih primeriti z uspehom volitev leta 1884.

Leta 1884. bilo je vseh volilcev 11.114, in sicer v trgovskem odseku 2641 in v obrtnem odseku 8473, dočim je l. 1887. bilo vseh volilcev 12.000, od teh v trgovskem odseku 3217 in v obrtnem odseku 8073, dočim je leta 1887 bilo vseh volilcev 12000, od teh v trgovskem odseku 3217 in v obrtnem odseku 8783.

Po takem pomnožilo se je število volilcev leta 1887 za 886, od katerih volilcev je vililo v trgovskem odseku 576, in v obrtnem odseku 310.

Od došlih glasovnic 5450 l. 1884 odpalo jih je na trgovski odsek 1361 in na obrtni odsek 4089, dočim je došlo l. 1887. vseh glasovnic 4286, od katerih je došlo na trgovski odsek 1273. in na obrtni odsek 3013.

Po takem je došlo 1887. leta menj 1164 glasovnic, in sicer v trgovskem odseku za 88, in v obrtnem odseku za 1076.

Od došlih glasovnic bilo jih je:

1. Neuročnih, in sicer 1887. l. 431, 1887. leta 260, torej je bilo l. 1887 manj 171 neuročnih glasovnic. Od teh glasovnic l. 1884 odpalo jih je leta 1884 na trgovski odsek 151, na obrtni odsek 280, nasproti temu l. 1887 na trgovski odsek 149 in na obrtni odsek 111, potemtakem zmanjšalo se je tega leta število za 169 in 2. Vkupe 171.

2. Neveljavnih, in sicer: 1884. leta 462, 1887. leta 553, potemtakem l. 1887 več 91 neveljavnih glasovnic. Od teh glasovnic leta 1884 odpalo je na trgovski odsek 155 in na obrtni odsek 307, nasproti temu l. 1887 na trgovski odsek 200 in na obrtni odsek 353, po takem pomnožilo se je tega leta število za 46 in 45. Vkupe 91.

3. Veljavnih, in sicer: 1884. leta 4557, 1887. leta 3473, po takem se je oddalo l. 1887 veljavnih glasovnic manj 1684. Od teh glasovnic leta 1884 odpalo je na trgovski odsek 1055, na obrtni odsek 3502 in l. 1887 na trgovski odsek 224, na obrtni odsek 2549, potemtakem zmanjšalo se je tega leta število za 953 in 131. Vkupe 1084.

Poslano.

Odgovor na g. Kluna sofistično „Poslano“ v 166. št. „Slovenskega Naroda“.

Po stenografskem zapisniku (str. 8145) o X. zasedanja 223. seji državnozborni govorniki ste dne 1. (ne 8.) maja t. l. naslednje besede: „Möglich, dass vielleicht ein Gutachten der Gymnasialdirection von Krainburg vorlag, welche aber meines Erachtens für das Ministerium nicht bestimmend sein konnte, weil das ein Urtheil in der eigenen Sache wäre, indem bekannt ist; dass die Lehrer den Aufenthalt in den Provinzialhauptstädten jenem in den Landstädten vorziehen.“ —

Se li s temi besedami sumniči gimnasijsko ravnateljstvo ali ne, razsodi č. bralec sam!

V Kranji, dne 22. julija 1888.

Fr. Wiesthaler.

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (331—166)

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrto leta gld. 1.15.

Družba sv. Cirila in Metoda.

Doneske so poslale podružnice:

Ribnica	30 gld. — kr.
Bled	30 „ — „
Škofja Loka	16 „ — „
Zažemperk	42 „ — „
Zenska v Trstu	100 „ — „
Gornji grad	50 „ — „

Postojina	30	gld.	—	kr.
Smlednik	70	"	—	"
Zavec (dohod veselice)	60	"	—	"
Šentpeterska v Ljubljani	96	"	97	"
Šentjacobsko-Trnovska v Ljubljani	100	"	—	"
Gorenjska dolina	16	"	—	"
Apaae na Koroskem	74	"	—	"
Selce pri Skofji Loki	26	"	—	"
Izvanakad. Graška	25	"	—	"
Gorica	40	"	—	"
Ptuj	29	"	61	"
Sv. Ivan pri Trstu	21	"	—	"
Šenpas na Goriškem	8	"	—	"
Šoštanj	24	"	30	"
Novomesto	25	"	70	"
Kobarid	25	"	—	"

Darovali so:
 Gosp. prof. Ciperle iz Dunajskega slovenskega kluba 19 " — "
 Gosp. prof. dr. J. Svetina v Ljubljani 100 " — "
 Obrtno pomočno društvo 10 " — "
 Gosp. Jos. Zelenik na Dunaji 100 " — "

V Ljubljani, dne 20. julija 1888.

Dr. Jos. Vošnjak,
 blagajnik.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
21. julija	7. zjutraj	736.5 mm.	16.4° C	sl. svz.	d. jas.	8.6 mm.
	2. popol.	736.3 mm.	19.8° C	sl. vzh.	d. jas.	—
	9. zvečer	737.2 mm.	15.9° C	sl. vzh.	jas.	dežja.
22. julija	7. zjutraj	737.2 mm.	14.6° C	brezv.	megla	7.8 mm.
	2. popol.	737.1 mm.	15.8° C	m. svz.	obl.	—
	9. zvečer	738.3 mm.	16.7° C	brezv.	jas.	dežja.

Srednja temperatura 17.4° in 15.7°, za 2.1° in 3.9° pod normalom.

Dunajska borza

dne 23. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	81.10	—	81.45
Srebrna renta	82.25	—	82.55
Zlata renta	112.25	—	112.65
5% marcna renta	96.45	—	96.75
Akcije narodne banke	871.—	—	874.—
Kreditne akcije	309.80	—	310.30
London	124.90	—	124.65
Srebro	—	—	—
Napol.	9.87 1/2	—	9.86
C. kr. cekini	5.89	—	5.88
Nemške marke	61.10	—	60.97 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	133 gld.	50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	168	25
Ogerska zlata renta 4%	101	75	70
Ogerska papirna renta 5%	89	70	70
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	120	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	—	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	30	30
Kreditne srečke	184	50	50
Rudolfove srečke	10	21	—
Akcije anglo-avstr. banke	120	109	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	227	25	25

Vsem sorodnikom, prijateljem in znancem javljamo pretužno vest, da je preljubljeni in nepozabljeni naš soprog, oziroma oče, gospod

Dr. ANTON ROJIC,
 odvetniški koncipijent,

danes ob 10. uri dopoldne, po daljši mučni bolezni, v 45. letu svoje dobe, mirno v Gospodu zaspal.

Sprevod trupla nepozabljivega umrlega na pokopališče v Cerknem se boče vršil dne 23. t. m. predpoldne.

Sv. zadušne maše brale se bodo v farni cerkvi v Cerknem.

Lahka mu zemljica!

Cerkno, dne 21. julija 1888.

Viljelmina Rojic, roj. Schmidt,
 soproga.

Anton Rojic,
 sin.

(506)

Posebna naznanila se ne razpošiljajo.

Debelost, medlost se po novejši metodi gotovo odpravi. Vse kožne bolezni, kot grinte, žoltina, ogreči, pege, rudeče nosove in roke, bolezni las se radikalno ozdravijo. Pike od osepnic in kocine po obrazu se za zmira odstranijo. V vsakem kosmetičnem vprašanju daje se svet. Navodi, kako se zdraviti, dajo se pisмено, če se vse obširno poroči in se priloži marka za odpis v pismu z naslovom: (346—11)

„Hygiea-Officin“ Breslau II.

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
 najčistije lužne
KISELINE
 poznate kas najbolje okrepljujuče pice,
 I kas izkušani lek proti trajnom kašiju plućevias I
 želudca boleesti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
 Karlovi vari i Widn.

Št. 12.312.

(502—3)

Razglas.

V ponedeljek 16. dan t. m. zjutraj se je priklatil iz Ljubljanske okolice v mesto kmetski tako imenovani Brakepes, srednje velikosti, belo in črno pisane kože, je tukaj več psov napadel in oklal. Ta pes je bil od straže opoludne pobit.

Sekcija, ki se je takoj vršila, dokazala je, da je bil pes stekel.

Vsled tega so na podlagi postave z 29. dne februarja 1880. l. št. 35 drž. zak. za vse mesto od denasnega dne počenši **trimesečna pasja kontumacia** upelje in ukaže, da smejo psi v tem času le s trdno torbo okolu letati ali pa se morajo zunaj hiše voditi na vrvi.

Psi, ki bodo prosto okolu letali, bodo se polovili in pokončali, proti nemarnim lastnikom pa se bo postopalo po dotičnih postavnih določbah.

Ob jednem se omenja, da bode postavne varstvene naredbe za 4 kilometre daleč okolu mesta upeljalo c. kr. okrajno glavarstvo v Ljubljani.

Mestni magistrat Ljubljanski,

dne 17. julija 1888.

Župana namestnik: Vončina.

Pivo v steklenicah
 (449—15) prodaja
BIERMAIER v Ljubljani.

Razglas.

Zaradi gradnja novega poslopja za stanovanje gg. učiteljem in cerkveniku v Borovnici bo pri podpisnem uradu zmanjšavna dražba dne 29. julija 1888. leta

ob 4. uri popoldne.

Zidarsko delo z materialom, ročnim delom in vožno vred je proračunjeno na	3817 gld.	66 kr
kamnoseško delo na	78	64
tesarsko delo na	1637	45
ključarsko in kovaško delo	606	34
mizarsko delo na	500	73
mazarsko delo na	162	11
kleparsko delo na	113	—
lončarsko delo na	130	—
steklarsko delo na	198	82
in štedilna ognjišča na	190	—
Vkup	7434 gld.	75 kr.

Vsak ponudnik mora pred dražbo položiti 10% jamčevine.

Pismene kolekovane ponudbe z vadijem vred vsprejemale se bodo do 4. ure 29. julija.

V ponudbi mora biti krstno ime, priimek, stanovanje in ponudnikov stan, najnižja cena s številkami in črkami razločno zapisana; tudi mora biti pristavljeno, da vsprejme ponudnik vse splošne in posebne pogoje dražbe brez pridržkov.

Podpisani urad si pridržuje pravico izmed ponudnikov izbrati si po svojem preudarku podjetnika.

Stavbene načrte, splošne in posebne pogoje, cenilne izkaze in proračune lahko vsakateri pri podpisnem uradu pregleda.

Županstvo v Borovnici,

dne 19. julija 1888.

(503—2)

Jos. Verbič, župan.

Radgonska kislá voda

(Radkersburger Sauerbrunn)

Štefanije studenec.

Najčistejši alkalični kislec.

Lastnina J. DELLER-ja v RADGONI.

Glavna zaloga in prodajalnica za Kranjsko izročena je jedino le agenturni in komisijski trgovini

J. Lininger-ja

Rimska cesta števil. 9 v Ljubljani,

kjer se vsprejemajo vsa naročila.

Jednotna cena je, ako se kupi 100 bokalskih steklenic v zabojih po 25 steklenic 16 gld. in 100 steklenic po pol bokala v zabojih po 50 steklenic 11 gld. franco zaboj v Ljubljani.

Manjše število steklenic se ne more naročiti, pač pa se določijo, ako kdo želi, kislec za poskušnjo.

Štefanije studenec je oglene kisline in ogleno-kislega natrona najbolj bogata mineralna voda, je čisto alkaličen studenec in je vsled svojih izvanredno dijetičnih in zdraviških lastnosti najizvrstnejši kislec. Z vinom pomešan je Štefanije studenec jako prijetna, hladilna in poživiljajoča pijača in se posebno zaradi tega priporoča, ker tudi najkislejše vino spremeni v prijetno, ljubko in sladko okusno pijačo. To se izvrši po posebni ugodni sestavi vode Štefanije studenec, po kateri se vinska kislina nevtralizira, to je uniči. S sladkorjem, limonami (citronami) ali raznim sadnim sokom zmešana je voda Štefanije studenec prav šampanjca podobna. Vsled velike množine proste oglene kisline in dvojno oglenih kislinskih solij, posebno dvojno ogleno-kislega natrona je Štefanije studenec najboljša namizna pijača, katera se z vso pravico uvršča med najboljše kislece cele Evrope.

Štefanije studenec ima kot zdravilo najboljši uspeh pri katarih želodeca in črev. pri pomanjkanju teka, pri težkočah prebavljanja, pri zaprtji vode vsled prehlajenja, pri zlati žili, pri jetrnih, vrančnih in žolčnih boleznih, pri bledici, popustni mrzlici in pri drugih živčnih afekcijah.

Dobi se ŠTEFANIJE STUDENEC v znanih specerijskih prodajalnicah v Ljubljani in na deželi.

(319—8)